

Yoga: Misterul de dincolo de minte - Osho

pag. 12-13

...asemănătoare... Nu este relevant dacă grăbești pasul mergând în aceeași direcție cu acea femeie sau o iei la fugă în direcția opusă; chiar nu contează cum reacționezi. Important este că în tine s-a petrecut ceva, a apărut o nevoie și acea nevoie trebuie satisfăcută. De aceea există o nevoie: ca să fie satisfăcută. Va veni vremea când va trece pe lângă tine o femeie frumoasă și tu n-o vei observa. Și acest lucru este bun, dar și alternativa este la fel de bună.

Totul este sacru, totul este sfânt. Există un timp al iubirii și un timp al transcenderii ei. Există un timp în care o relație te împlinește și un timp când descoperi că este la fel de frumos și de plăcut să fii tu cu tine. Totul este frumos.

Dar omul trebuie să-și observe nevoia, nu înțelesul ei. "Înțelesul" aparține minții conștiente, "nevoia" vine din inconștient. În acest fel se produc visele de al doilea tip: vă reprimați nevoile, apoi mintea caută împlinirea lor în vis. Oamenii nu se căsătoresc din cauză că au fost intoxicați de marea literatură, mintea l-a fost otrăvită de marii gânditori. Aceștia le-au plantat în minte modele care îi împiedică să mai fie deschiși față de existență, filozofii i-au orbit. În acest fel își reprimă oamenii nevoile. Ele însă nu dispar; vor ieși la iveală sub forma visului, fiindcă inconștientul este complet ignorant într-ale filozofiei. El nu cunoaște rosturi și înțelesuri. Inconștientul știe doar un singur lucru: că acea nevoie a ființei trebuie să fie satisfăcută.

Inconștientul forțează satisfacerea nevoii în vis. Acesta este al doilea tip de vise - foarte importante și demne de a medita asupra lor pentru a înțelege ce vrea inconștientul să vă comunice, și anume: "Nu fi prost! Vei suferi dacă vei proceda așa. Nu-ți înfometa ființa. Nu te comporta ca un sinucigaș, nu-ți ucide nevoile firești."

Rețineți: dorințele aparțin minții conștiente, nevoile aparțin inconștientului. Distincția este foarte, foarte importantă și trebuie să fie bine înțeleasă.

Dorințele aparțin minții conștiente. Inconștientul nu are nicio dorință, nu-l preocupă dorințele. Ce este o dorință? Este rezultatul gândirii, învățării, condiționării. Poți să fii președintele țării: inconștientului nu-i va păsa. Nu-l interesează să fie președintele țării, ci să fie satisfăcut în unitatea sa organică. Mintea conștientă însă spune: "Fii președinte!" Ca să devii președinte, va trebui să sacrifici femeia - iată sacrificiul. Va trebui să-ți neglijezi corpul - alt sacrificiu. Să-ți sacrifici odihna - sacrificiu. Impulsul de a deveni președintele țării sau de a aduna averi nemăsurate aparține minții conștiente. Inconștientul nu știe ce este aceea bogăție. El știe numai ce este natural. Societatea nu-l influențează; este asemeni păsărilor și animalelor. Sau asemeni copacilor. Inconștientul nu este condiționat de societate, de politicieni. El rămâne pur.

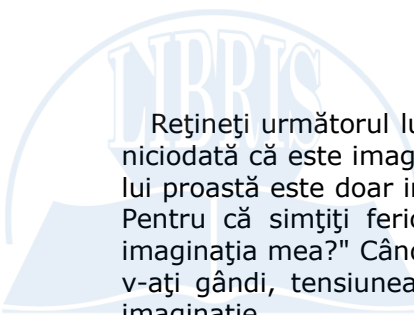
Fiți atenți la al doilea tip de vise și meditați asupra lor. Prin ele vi se comunică de ce anume are nevoie ființa voastră. Satisfaceti-vă acele nevoi și nu dați atenție dorințelor. Dacă vreți să fiți beatifici, dați curs nevoilor firești și nu vă bateți capul cu dorințele. Dacă vreți să fiți nefericiți, reprimați-vă nevoile firești și urmați-vă dorințele.

Din cauza aceasta ați ajuns să vă simțiți nefericiți. Este simplu. Este foarte simplu de înțeles cum puteți fi beatifici sau nefericiți. Omul care își ascultă nevoile și le dă curs curgând cu ele așa cum curge râul către ocean... Râul nu se întreabă dacă să curgă spre est sau spre vest, ci își găsește drumul pur și simplu. Est sau vest, nu are nicio importanță. Râul care se varsă în ocean nu cunoaște nicio dorință.

pag. 116-117

...împărtășiți, pe atât deveniți mai receptivi, fiecare moment va fi o expansiune continuă. Momentul următor se naște mereu din momentul prezent, prin urmare de ce să vă preocupați pentru el? Dacă momentul prezent este al liniștii, cum ar putea să fie momentul următor al haosului? De unde ar veni el? Se va naște din momentul prezent. Dacă sunt fericit în acest moment, cum să fiu nefericit în momentul următor?

Dacă vreți să fiți nefericiți în momentul următor, trebuie să fiți nefericiți și în momentul prezent, fiindcă nefericirea se naște din nefericire, după cum fericirea se naște din fericire. Pe principiul că ce veți semăna, aceea veți culege, trebuie să sădiți sămânța momentului viitor în momentul prezent. Dacă acum vă faceți griji și începeți să vă gândiți că urmează o stare de haos, va urma o stare de haos. Ați adus-o deja prin gândurile voastre. Nu aveți încotro și trebuie să o culegeți. Nici nu trebuie să mai așteptați momentul următor: este deja prezentă.

Rețineți următorul lucru - și este într-adevăr un fapt straniu - când sunteți triști, nu vă gândiți niciodată că este imaginația voastră. Nu am întâlnit niciodată un om trist care să spună că starea lui proastă este doar imaginație. Tristețea este perfect reală. Atunci fericirea de ce nu este reală? Pentru că simțiți fericirea ca pe ceva în neregulă și începeți imediat să vă gândiți: "N-o fi imaginația mea?" Când sunteți tensionați, nu vă gândiți niciodată că este imaginație, fiindcă dacă v-ați gândi, tensiunea și angoasa ar dispărea. Iar dacă vă gândiți că liniștea și fericirea sunt imaginație, ele dispar.

Ceea ce considerați că este real devine real. Ceea ce considerați că este nereal devine nereal. Sunteți creatorii lumii care vă înconjoară, rețineți acest lucru. Momentele de fericire și beatitudine sunt atât de rare, nu le irosiți gândin-du-vă la ele. De asemenea, dacă nu faceți nimic cu aceste momente, este posibil să le pierdeți. Dacă nu faceți nimic - nu dansați, nu cântați, nu le împărtășiți cu altă ființă - există posibilitatea ca ele să se transforme în îngrijorare. Energia care ar fi putut fi valorificată creator poate deveni îngrijorare și astfel apare o nouă tensiune interioară.

Energia trebuie folosită creator. Dacă nu o folosiți pentru a crea o stare de fericire, atunci aceeași energie se va transforma în nefericire. Obiceiul de a fi nefericiți este atât de adânc înrădăcinat în voi, încât energia se transformă automat în nefericire, ca o apă care curge la vale, pe când starea de fericire este ca un drum la deal.

Timp de câteva zile, urmăriți să fiți în mod constant atenți și ori de câte ori apare un moment de fericire, Isați-vă cuprinși de el, savurați-l plenar. Cum ar putea momentul următor să fie diferit? De unde să apară?

Timpul vostru este creat în voi. Timpul vostru nu este totuna cu timpul meu. Există tot atâtea timpuri paralele câte minți există. Nu este doar un singur timp. Dacă ar fi un singur timp, atunci am avea o problemă. Dacă am aparține toți aceluiași timp, nu ar fi cu putință să apară un buddha din timpul unei omeniri nefericite. Nu este un singur timp. Timpul meu este creat în interiorul meu -este creația mea. În timpul meu, dacă momentul prezent este frumos, momentul următor este și mai frumos. În timpul vostru, dacă momentul prezent este trist, momentul următor va fi încă și mai trist. Există milioane de timpuri paralele. Și mai există un număr foarte restrâns de oameni care sunt în afara dimensiunii timpului: sunt cei care au atins stadiul de non-minte.

pag. 244-245

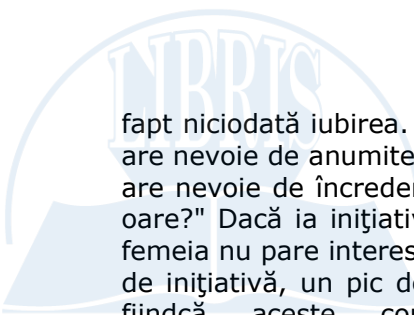
...aproiați prea mult. Rămâneți undeva la mijloc, oscilând. Dar dacă vă păstrați rezerve, iubirea nu poate să meargă în profunzime. Profunzimea este atinsă numai de cel care se desparte de toate temerile lui și face un salt cu capul înainte. Este periculos, e adevărat: iubirea va ucide egoul.

Iubirea este otravă pentru ego. Viață pentru om, dar otravă pentru egoul lui. De aceea omul trebuie să facă saltul în necunoscutul iubirii. Dacă îi permiteți intimității să crească, dacă vă aproiați mai mult, tot mai mult de femeia iubită, până vă dizolvați complet în ființa femeii, ea nu va mai fi doar extraordinară, ci va deveni o ființă divină, pentru că va reprezenta o poartă către eternitate pentru cel care o iubește. Cu cât vă veți apropia mai mult de o femeie, cu atât mai mult veți simți că se deschide o poartă către ceva mai presus de voi.

Același lucru se întâmplă și când e vorba să te apropii de un bărbat. Și femeile au aceleași probleme ca și bărbații. Cu cât se apropie mai mult de un bărbat, cu atât mai mult bărbatul încearcă să scape, din cauză că pe măsură ce femeia se apropie de el, lui i se face frică. Cu cât mai aproape este femeia, cu atât bărbatul se străduiește mai tare să scape de ea, găsind o mie de scuze ca să rămână departe. Prin urmare, femeia trebuie să aștepte. Dacă așteaptă, iarăși este o problemă: dacă nu ia nicio inițiativă, pare indiferentă, iar indiferența ucide iubirea. Nimic nu este mai periculos decât indiferența. Chiar și ura este mai bună, fiindcă măcar ura arată că există un soi de relație între femeie și cel pe care îl urăște. Iubirea poate supraviețui urii, dar nu va supraviețui indiferenței. Iată că femeia este mereu în dificultate... Dacă ia inițiativa, bărbatul pur și simplu dispare. Niciun bărbat nu tolerează o femeie care să ia inițiativa. Inițiativa femeii înseamnă că vine abisul peste el. Trebuie să scape cât mai poate!

Așa a fost creat Don Juan. Bărbații au astfel posibilitatea să treacă de la o femeie la alta. Trăiesc într-o continuă aventură și nu se angajează profund în nicio relație, fiindcă dacă ar întârzia prea mult în vreuna, ar risca să fie absorbiți în abis. Don Juanii nu sunt îndrăgostiți, nici pe departe. Arată de parcă ar fi îndrăgostiți, din cauză că au tot timpul treabă cu femeile - câte una în fiecare zi. Dar în realitate sunt niște ființe înspăimântate, știind prea bine că dacă ar rămâne prea mult timp cu vreo femeie, intimitatea cu acea femeie ar crește și-apoi cine știe ce se mai poate întâmpla? Așa că nu întârzie în nicio relație; pleacă înainte să fie prea târziu.

Byron a iubit sute de femei în scurta lui viață. El este arhetipul lui Don Juan. Nu a cunoscut de

fapt niciodată iubirea. Cum să cunoști iubirea când treci tot timpul de la o femeie la alta? Iubirea are nevoie de anumite ingrediente, are nevoie de timp să se întemeieze, are nevoie de intimitate, are nevoie de încredere profundă - de credință. Femeia este mereu în dificultate: "Ce să fac eu oare?" Dacă ia inițiativa, bărbatul fuge. Dacă nu ia inițiativa, bărbatul iarăși fuge, din cauză că femeia nu pare interesată. Așa că și ea trebuie să facă un compromis, să rămână la mijloc: un pic de inițiativă, un pic de indiferență, un amestec de amândouă. Și amândoi își pun astfel limite, fiindcă aceste compromisuri pe care le fac nu le permit să evolueze.

Compromisul nu-i permite nimănui să evolueze. Compromisul înseamnă calcul și viclenie; este o afacere, nu iubire. Când iubii reușesc să nu se mai teamă deloc unul de celălalt, când reușesc să se descotorosească de ego, se aruncă orbește unul în ființa celuilalt.

pag. 312-313

Așa că nu faceți o problemă din asta. Sunteți experți în a crea probleme din orice. Apoi, odată ce ați creat problema, doriți să o rezolvați. Și ca să o rezolvați, cineva trebuie să vă ofere răspunsuri. Numai că o falsă problemă reclamă răspunsuri false. Puteți merge așa la infinit: un răspuns greșit generează alte întrebări. De la bun început trebuie să evitați să creați false probleme. Altminteri, viața voastră întreagă va fi direcționată greșit. Încercați întotdeauna să nu creați probleme. Totul pulsează după un ritm, iar atunci când spun totul, înțeleg cu adevărat totul. Iubirea este urmată de ură, stările de conștientizare sunt urmate de stări în care nu conștientizați. Nu creați probleme: bucurați-vă și de unele, și de altele.

Când sunteți conștienți, bucurați-vă. Când nu sunteți conștienți, bucurați-vă de acea stare. Nu este nimic greșit, starea de neconștientizare este ca o odihnă. Fără ea, conștientizarea ar deveni o tensiune. Dacă ați fi conștienți douăzeci și patru de ore pe zi, cât timp credeți că ați rezista? Omul poate să trăiască fără mâncare până la trei luni. Fără somn până la trei săptămâni; după aceea, va înnebuni sau va încerca să se sinucidă. Ziua sunteți alerți, noaptea vă relaxați, iar relaxarea aceea vă ajută să fiți din nou alerți și proaspeți a doua zi. Energiile trebuie să treacă printr-o fază de liniștire, după care se vor manifesta din nou, cu mai multă prospețime, dimineța.

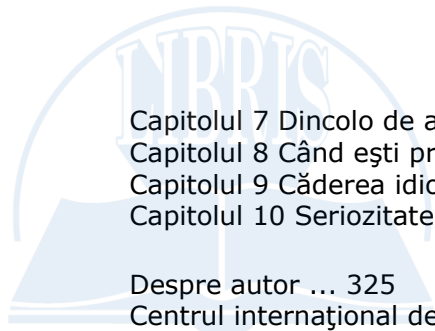
Același lucru se întâmplă în meditație: timp de câteva momente sunteți perfect conștienți, atingeți un vârf, după care alte câteva momente sunteți jos, vă odihniți - conștientizarea a dispărut, ați uitat. Dar ce este rău în asta? Lucrurile sunt simple. Din neconștientizare va apărea din nou conștientizarea, cu prospețime și vigoare. Așa decurg lucrurile. Dacă veți savura ambele stări, atunci veți accede la o a treia stare - acest lucru trebuie să-l înțelegeți. Dacă vă veți putea bucura de ambele stări, înseamnă că nu vă identificați cu niciuna dintre ele, nici cu starea de conștientizare, nici cu absenta conștientizării. Nu sunteți nici una, nici alta, și vă bucurați de amândouă. Uneori sunteți în legătură cu planurile superioare. De fapt, aceasta este cu adevărat starea de martor. Savurați fericirea, dar ce este rău în faptul că fericirea a trecut și a apărut tristețea? Ce este rău în a fi trist? Savurați în același fel și tristețea. Odată ce deveniți capabili să tratați și tristețea la fel ca fericirea, înseamnă că nu vă identificați cu niciuna dintre ele.

Și vă spun: dacă reușiți să savurați la fel și tristețea, veți descoperi că are propria ei frumusețe. Fericirea este oarecum superficială, pe când tristețea are profunzimea ei. Niciun om nu poate fi trist doar la suprafață. Tristețea este profundă ca întunericul nopții. Întunericul conține o dimensiune a liniștii; la fel și tristețea. Fericirea se manifestă exuberant, cu zgomot. Este ca o apă de munte: curge vijelios. Dar o astfel de apă nu este niciodată prea adâncă, pe când atunci când râul ajunge la câmpie și albia lui se adâncește, curge fără zgomot. Curge și parcă nu curge. Așa este și tristețea, foarte profundă.

De ce să faceți din asta o problemă? Cât timp sunteți fericiți, fiți fericiți și savurați starea. Nu vă identificați cu ea. Iar când spun fericiți, mă refer inclusiv la capacitatea de vă bucura de această stare. Lăsați stările să curgă și să se schimbe. Dimineța devine amiază, amiaza devine seară și apoi vine noaptea. Lăsați fericirea să fie mediul care vă înconjoară. Bucurați-vă de ea, iar apoi, când apare tristețea, bucurați-vă în același fel și de tristețe.

Prefață ... vii

Capitolul 1 Abandonează-te ...	1
Capitolul 2 Doar conștientizarea ...	31
Capitolul 3 Centrul și periferia ...	71
Capitolul 4 Omul este o călătorie ...	103
Capitolul 5 Mintea pură ...	135
Capitolul 6 Omul este grăbit ...	163

Capitolul 7 Dincolo de această minte ...	195
Capitolul 8 Când ești pregătit ...	257
Capitolul 9 Căderea idiților ...	257
Capitolul 10 Seriozitatea: boala egoului ...	293
Despre autor ...	325
Centrul internațional de meditație Osho ...	328
Alte cărți de Osho ...	331